

Кімнати Естер

КУПИТИ

«Кімнати Естер» - це історія сім'ї, в якій багато любові та розпачу. Від останнього десятиріччя Естер навчилась утікати. Один, два, три - і ось вона вже не вдома, а в Кімнатах, де розливається море, а небом ширяє повітряна куля. Тут їй підвладно все. Можливо, навіть порятунок тата.

Тато Естер - власник парку атракціонів і талановитий інженер. А ще він п'є й не може зупинитися, і ні дружина, ні донька не здатні вплинути на його залежність. Попри все, батьки намагаються хоч якось налагодити своє життя, однак кожен наступний крок веде їх до чергової безодні, а саму Естер - до нової Кімнати.

Налякана, але рішуча, вона вирушає туди, звідки відмовляється повертатись сама. Та чи зможе Естер витягти з прірви того, хто не знає, що падає?

марія олекса

кімнати ЕСТЕР

віхбл

Марія Олекса

Кімнати Естер

Роман

віхОла

Київ · 2025

УДК 821.161.2'06-31

О-53

Олекса Марія

О-53 Кімнати Естер : роман / Марія Олекса. — Київ : Віхола, 2025. — 328 с. — (Серія «Худліт. Проза»).

ISBN 9978-617-8517-37-3

«Кімнати Естер» — це історія сім'ї, в якій багато любові та розпачу. Від останнього десятиріччя Естер навчилась утікати. Один, два, три — і ось вона вже не вдома, а в Кімнатах, де розливається море, а небом ширяє повітряна куля. Тут їй підвладно все. Можливо, навіть порятунок тата.

Тато Естер — власник парку атракціонів і талановитий інженер. А ще він п'є й не може зупинитися, і ні дружина, ні донька не здатні вплинути на його залежність. Попри все, батьки намагаються хоч якось налагодити своє життя, однак кожен наступний крок веде їх до чергової безодні, а саму Естер — до нової Кімнати.

Налякана, але рішуча, вона вирушає туди, звідки відмовляється повертатись сама. Та чи зможе Естер витягти з прірви того, хто не знає, що падає?

УДК 821.161.2'06-31

Усі права застережено. Будь-яку частину цього видання в будь-якій формі та будь-яким способом без письмової згоди видавництва і правовласників відтворювати заборонено.

© Марія Олекса, 2025

© Тетяна Омельченко, обкладинка, 2025

© ТОВ «Віхола», виключна ліцензія на видання, оригінал-макет, 2025

ЧАСТИНА ПЕРША

Перед уживанням препарату уважно
прочитайте інструкцію

Не жарт

Спочатку вона подумала, що він жартує. Раніше він уже прикидався мертвим. Нерухомо вичікував хвилину-дві, поки вона кликала його, а коли, стурбована, підходила впритул, зненацька кидався її лоскотати. Вона відбивалася руками і ногами, сміх застрягав у горлі, а обличчя рум'янилося.

Цього разу він не відреагував, навіть коли вона тицьнула пальчиком йому в плече. Навіть коли вхопила за носа. Він ненавидів, коли його хапали за носа! У цей момент вона зрозуміла — відбувається щось страшне. Ще кілька секунд тому вона підбадьорювала його спроби підтягнутися на перекладині чотирнадцять разів, а тепер стояла тиха й розгублена. Атракціони нависали обіч мовчазними свідками її безпорадності.

Вона — майже доросла і має знати, що робити, але водночас зовсім маленька, і їй конче потрібно, щоб нерухоме тіло поруч не виглядало незнайомим.

На ходу розмазуючи сльози по брудній щоці, вона побігла шукати допомогу. Наступний десяток хвилин їй ніколи не вдасться пригадати в деталях. У голові житиме одразу кілька варіантів, переплетених між собою і тривожних, один зовсім чудернацький і ще з десяток надто туманних, щоб розгледіти в них бодай якусь послідовність. Вона не знала, як опинилась у приміщенні із занадто яскравим світлом. Не пам'ятала, як сповзла спиною по твердій прохолодній стіні. Сидіти було зручно й затишно. Якби тільки не дрижаки в колінах. Але вона знала, що допоможе: обхопити себе в цупкі обійми й розкачуватися вперед-назад. Треба трошки почекати. Його розбудять, і він скаже, що вона дарма злякалась.

На рівні її очей сновигали ноги, до вух долітав гомін голосів, але ніхто не звертав уваги на дівчинку під стінкою, яка сама себе заколисувала. Вона ткнула крижану руку до кишені вітрівки і зраділа,

коли намацала зіжмакане жовте листя, обгоріле на кінцях. Дістала цілу жменю й опустила обличчя в долоні, повільно вдихаючи.

Валентин

На годиннику — 7:17. Під ранок Валентину знову сниться, що він помирає. Тоне в пекучій рідині та не може зробити вдих. Після таких ночей він у два рухи зіскакує з вузького ліжка службової кімнати. Вмивається, уникає дивитися собі в очі, але потайки роздивляється зморшки, що беруть рот у дужки. Проводить рукою по підборіддю — щетина відросла ще на кілька міліметрів, скоро буде повноцінна борідка. Пробоє зібрати тонке каштанове волосся у хвостик — ще закоротке. Сіра шкіра, синці під очима — у двадцять два у нього вже обличчя втомленого чоловіка. Це як мінімум тому, що більше ніж п'ять годин він не спить. Кидає погляд на стіл, завалений кресленнями. До котрої це він учора сидів?

Далі — все, як завжди: мугикає мелодію, відрізає шматок твердого сиру, заливає окропом чай, але поки вдягається, забуває про нього, і той занадто міцний, коли Валентин робить перший ковток. Кривиться від гіркоти. Вкотре програє в голові вчорашню розмову, яка муляє, мов шматочок льоду за коміром. Може, щось не так зрозумів.

«— Як це, на зиму не лишає? Він же обіцяв!

— Це не я вирішую.

— Скажи йому! Мені треба робота.

— Я вже казала.

— Скажи ще».

За кожної зустрічі молоденька адміністраторка парку атракціонів, Руда-і-Зла, як її подумки називає Валентин, дивиться на нього зверхньо. Чи жалісно? А може, відрозливо? За пів року він не навчився читати закулісся її скупі міміки. Балачки з нею зводяться до того, що передає Шеф. Часто в грубій формі. Цього разу він передав, що взимку в «Емóвері» роботи не буде. Хоча обіцяв. Валентин упевнений, що Руда-і-Зла могла би посприяти, але не хоче. На долю Валика їй явно начхати.

Він збирає про неї інформацію по крихті. Їй двадцять років, у парку вона на два сезони довше за нього, живе у Місті в гуртожитку з подругою, вчиться заочно, три рази на тиждень долає вісім кілометрів у один бік до роботи на велосипеді — що зовсім не помітно по її випрасуваному та ідеально чистому одягу. Два роки тому він теж водночас учився і працював. Від першого довелося відмовитись. Тепер він працює вчетверо більше й лікує маму.

Зате от у Рудої-і-Злої мати здорова як кінь. Майя. Працює на кухні «Емовери» і вже тільки цим подобається Валентину значно більше. Годує пирогами і байками. Інколи навіть не ясно, що смачніше.

Початок жовтня. До кінця сезону лишається два тижні. Валентин натягує поверх светра робочу коричневу жилетку з жовтим бейджиком, на якому красується його ім'я і посада «молодший оператор атракціонів». Краще б «старший інженер». Але ж не довчився. Зітхає. Виходить з одноповерхового цегляного приміщення на краю «Емовери», що вже пів року служить йому домом. Іде до спортивного майданчика, оснащеного кількома іржавими тренажерами. Зазвичай він підтягується десять разів, але сьогодні спробує чотирнадцять. Якщо вийде чотирнадцять — загадує собі, — значить, Шеф дасть спроектувати новий атракціон.

З боку озера на «Емоверу» сунуть надуті срібні хмари. За тиждень температура впаде на десять градусів. Осінь повертається щороку, ніби нікуди не йшла, ніби світле прозоре літо всім наснилося.

Тринадцять... Чотирнадцять. Є!

Валентин застібається під самий кадик і відкидає з лоба скуйовджені пасма. Зі старого дуба на нього витріщається вгодована білка.

— Ти ж лишаєшся на зиму, га? — кидає Валентин до неї. Та застигає, вчепившись у кору. — І я лишився б. Але вона каже, що Шеф передумав. Віриш? — прискає. — Казки вона мені меле, от що я тобі скажу. Сука. — Після останнього слова він про всяк випадок озирається. Білка дає дропака.

Валентин зітхає і ступає на Південну алею. Кістляві голі крони змикаються над його головою, наче пальці, чию хватку повсякчас розриває вітер. Брудні чоботи проривають шлях крізь десятисантиметровий шар опалого листя. Він вирішує, що раз перша група дітей приїздить на дев'яту, ще є час розгребти це неподобство,

хоча це й не його обов'язки. Та все ж — скільки там того парку, це ж не якийсь Діснейленд.

Із темряви комори на Валентина вороже вирячується червоний диск тачки. «Треба, пане, треба. А то на вечір буде дощ», — умовляє він чи то себе, чи то порепаний візок. За вісім ходок листя перекочує за металеву сітку. Валентин тягнеться по сірники. Знає, що Майя верещатиме, та нехай. Дивиться на руду кучугуру. Пухко. Повітряно. А як пахнутиме! Чиркає сірником — і «Емоверу» застеляє густа гіркота осені. Валентин заплющує очі й із хворобливою насолодою уявляє, як полум'я от-от лизне його холошу, потім займеться волосся на нозі, жар пробереться до шкіри, а далі — аж до кістки. Спиною тече цівочка поту. Він посміхається.

— Ва-а-а-али-и-ик! — чується з підсобки.

Валентин спиною відчуває, як у дверях стоїть Майя: метр п'ятдесят, п'ятдесят років, п'ятсот рецептів. З рівнесенькою спиною, вузькою смужкою очей і коротким мідним каре, за яким можна впізнати її спорідненість із Рудою-і-Злою.

— Скільки то кажу, не пали листя! Ану бігом залив!

Валентин мовчить.

Майя невдоволено крехче, хапає бутель і самотужки гасить вогонь.

— Снідати буш? Нащо мені яблучний пиріг замовляв? Совісті зосім нема.

Говорить вона швидко, обрубуючи слова так, ніби вони самі винні, що такі довгі.

— Оно ще жевріє, — додає, кивнувши йому на вогнище. — Знущаєшся, чи що?

Вона доходить йому до грудей, лиш підняти — і понести. Валентин слухняно виливає решту води й полегшено видихає, розглядаючи листяний рейвах. Із Майїної підсобки тягне сумішшю карі та імбиру. Значить, готує вона не лише пиріг. Він відкашлюється.

— То є що їсти?

Майя прикушує посмішку.

На її кухні тісно і запашно. Тут саме випікаються булочки із золотистими гладенькими пузиками, а на плиті густішає, побулькиючи, соус. Валентин зиркає на розкладне крісло під стінкою. Майя могла би

знімати кімнату в Місті, але економить. Кажуть, збирає гроші доці на весілля. Кажуть, у доці в Місті є наречений. Кажуть, бізнесмен якийсь.

Жінка, яку не беруть ні вік, ні втома, ставить перед Валентином тарілку з випічкою і підсуває баночку із залишками сметани на дні.

— Сідай-но. Їж. Зі сметанкою смачніше.

Щойно Валентин береться за виделку, Майя веде далі, склавши лікті на столі:

— Мало будь ще два тижні, але з такою погодою...

Мов на підтвердження її слів, у вікні під натиском вітру тріщать шибки. Валентин гмикає, дожовуючи. Скоро атракціони стоятимуть нерухомі та понурі, а парк стиснеться до розмірів ресторану, в який приїжджатимуть хіба на корпоративи. Тоді лише на Майїній кухні вируватиме життя.

Жінка прочищає горло, крутиться на стільці. Явно збирається ще щось сказати, але чекає, поки Валентин подужає шматок пирога й потягнеться за другим. Тоді з награним спокоєм каже:

— Це ж сьогодні дві групи відмінили...

Виделка зависає у сантиметрі від його рота.

— Не пойняв?!

— Валик, ну а куда дітей на гірки з таким вітром? — обурюється жінка, немов погода є особистою відповідальністю Валентина. — Хай трох' вляжеться. Завтра приїдуть, нічо. Йди поки батут відмий.

Валентин мовчить і вже не жує. Майя зітхає.

— Вона не попередила?

— Ні.

— А про зиму попередила?

— Угу.

— Ти ж знаєш, що то Шеф рішає.

— Він не передумає?

Майя цокає язиком.

— Синок, певно що не.

— Ясно. Може, ви слівце замовите?

Майя махає рукою.

— Та що там я. Може, у Сторожа спитаєш? Він як-не-як тебе сюди привів.

Валентин вирівнюється на стільці, заглядає їй в очі.

— Мене сюди ніхто не привів. Він дружив з моїм Дідом і дав рекомендацію. На цьому його функція вичерпана. Самі в нього спитайте.

— Ну, мо, що інше підшукай? Ти ж вічно креслиш щось. Розумні в Місті треба.

— Без диплома не треба.

Майя бубнить щось іще, але очі Валентина зосереджені на овальній краплині сметани на тарілці. Його брови то збираються на переніссі, то розпрямляються в здивовану дугу на лобі. Він не може обрати, що його дратує більше, — те, що Руда-і-Зла не попередила про дві скасовані групи, чи те, що перед ним майорить перспектива провести наступні п'ять місяців без «Емовери».

Майя механічно проводить ганчіркою по одній і тій самій ділянці столу.

— Валик, от скажи мені старій... Ну дійсно, чом' ти в Місті роботу не шука'? Оселився в парку, мов до пенсії вже. Тобі тут не нудно?

— А доньці вашій тут не нудно?

— Та вона ж... Тимчасово... Тобі-то...

— До неї далеко? — перебиває Валентин. — Я, на відміну від неї, знаю, як влаштовані всі атракціони. Механіку можу вам на папірці розкласти.

— Молодець, синку, молодець.

Валентин махає рукою.

— Краще скажіть, сметана ще є?

Майїне обличчя м'якшає, і вона жваво підхоплюється.

— Та в погребі ще купа банок. Зара' принесу.

Коли за Майєю зачиняються двері, Валентин підводиться, впевненим рухом відкриває сервант і нишпорить по полицях. Задоволений пошуками, застібає знахідку в куртку й виходить.

— А сметана? Кудаж ти? — гукає Майя йому в спину. Та Валентин лише прискорює крок. Вітер розносить запах паленого листя по всій «Емовері». Треба буде доприбирати. Пізніше.

На годиннику — 8:20. Валентин силкується наспівати собі щось під ніс, але мелодія не клеїться. Ранковий настрій більше на нього не налазить.

— Куди воно тільки дівається, трясця! — шипить він, притримуючи рукою здобич у внутрішній кишені куртки. Але це на потім.

— Йолоп ти! Енергія нікуди не дівається, а переходить з одного стану в інший. Казав Ньютон, — мурличе голос просто йому у вухо. Це Тоха.

— Не Ньютон, а Еммі Нетер, — пирхає Валентин.

— Розумний такий. А чого ж такий бідний?

— Нема часу з тобою триндіти, у мене роботи повно.

— Так групи ж скасували!

Валентин ігнорує Тоху і впевнено крокує Північною алеєю в бік центральної брами.

— Іди з нею поговори.

— Щоб що?

— Щоб лишитись на зиму.

— Шеф не лишить.

— Хай умовить. Він же її слухає.

Валентин відмахується, але знає — Тоха правий. Він чув, що торік Руда-і-Зла вибила підвищення зарплати всім операторам гірок і вмовила Шефа відремонтувати туалети. Впливова мала.

— Браму відкрию і піду поговорю. — Валентин пришвидшується.

— Так а нащо відкривати, якщо груп не буде?

— Вітер уляжеться — і якась та й приїде. Треба, щоб було відкрито. Ми працюємо.

— Ясно. Ти — як твій покійний Дід з деменцією. Розсипаєш крихти, а голуби вже давно не злітаються.

Валентин переходить на біг. Під кінець сезону в парку порожньо і тривожно. Уникати Тоху стає важче. Але чортяка має рацію. Чортяка завжди має рацію. Голос настирливого співрозмовника глушить вітер, і Валентин видихає. Вповільнюється. Вони відкриті. Хтось приїде. Робота буде.

Коли він прочиняє руду металеву браму, клякне. Перед входом в «Емоверу» плаче дівчинка років десяти.

3

Естер

Риси її обличчя зжовані істерикою. Діафрагма то здійсмається, то стискається в беззвучному плачі. У проміжках між схлипуваннями дівчинка обгризає нігті правої руки. Її погляд тривожно гуляє від вивіски — «ЕМОВЕРА» — до грозових хмар, а темно-руське волосся вибивається з колись акуратно заплетеного колоска. Коли вона помічає Валентина, її лоб розгладжується.

— Ти живий, — каже вона і ступає крок назустріч.

Проводить поглядом від його чуприни до щетини, оглядає жилетку й брудні чоботи, а тоді знову підводить очі й посміхається. Валентин помічає вицвілого зайця на її вітрівці й затерті колінця на фіолетових штанцях.

— Тобто? — насуплюється він. — Не іграшковий?

— То ти не збираєшся помирати? — запитує дівчинка.

— Поки не подивлюся останнього «Індіану Джонса», точно ні, — намагається пожартувати Валентин, тим часом зиркаючи на парковку позаду. Та — порожня, якщо не рахувати велосипед Рудої-і-Злої.

— Ти з класом? — питає він.

По обидва боки єдиної дороги до парку атракціонів — кілометри лісу. Дівчинка й сама озирається, але мовчить. Валентин тягне кількасекундне «е-е».

— То... де твій клас?

Вона знову хмуриться, очевидно, зводячи його запитання з інформацією у себе в голові, й тихо відповідає: «Там десь».

Значить, принаймні одна група не скасувала приїзд. Валентин зауважує, що малі часто й уривчасто дихає і береться обгризати нігті вже на лівій руці, знову заглядаючись на небо й розкачуючись на місці. За свистом вітру йому повсякчас чується шум двигуна автобуса, з якого, він уявляє, ось-ось вибіжить схвильована вчителька й загребе знайду до рук.

— Ти палив листя, — зненацька каже дівчинка.

Валентин принохується. Справді — запах аж сюди несе. Майя сказала б «сморід».

— Е-ем... Так, палив. То... Ти з класом?..

Він намагається заповнити тишу. Дівчинка мовчить. Тепер її погляд туманний. Дорога до парку досі порожня.

— Ти вперше тут? — питає Валентин.

— Звичайно, ні.

— М-м. Ясно.

Він переступає з ноги на ногу. Кілька разів відкашлюється.

— То яка твоя улюблена гірка? — радіє, придумавши запитання.

— Зіплайн.

Пауза.

— В «Емовері» немає зіплайну.

— Є.

Взагалі Валентин уже кілька разів пропонував Шефу провести зіплайн — навіть план малював, але Шеф відмовився. А дітям подобається, він так і знав. Усі зараз ставлять зіплайни. Треба знову поговорити на цю тему.

Валентин зустрічається з дівчинкою поглядом, і його пробирає холод. У її очах стільки недитячого суму і тривоги, що він починає сумніватися у віці, який подумки їй дав. Так прискіпливо на нього ще часом дивиться Руда-і-Зла.

— Чекай тут. Як інші доїдуть, я повернусь і впусти вас усіх.

Він уже береться зачиняти браму, але дівчинка робить крок назустріч.

— Я всередині почекаю.

— Всередині не можна. Чекай тут свій клас.

— Я всередині почекаю.

Валентин зіплює зуби.

— Як тебе звати?

— Естер. А тебе — Валентин, я знаю.

— Звідки знаєш?

Вона простягає палець до бейджика на його жилетці.

— Впусти, будь ласка. Я тихенько.

Цієї миті Валентин чітко розуміє — ніякого автобуса не буде. До Міста — вісім кілометрів. Довкола — ліс і промзона. Треба дзвонити в

служби, шукати батьків, бити на сполох. Словом, іти до Рудої-і-Злої, хай розбирається.

— Давай я відведу тебе до моєї колеги... З нею почекаєш. Добре?

Дівчинка несподівано швидко погоджується. Валентин неохоче пускає її на територію «Емовери». Мала зривається з місця й несесться у глиб парку.

— Чекай-чекай, не так швидко. — Він мигцем озирається на браму, а тоді мчить слідом за дівчинкою.

Та стрибає у відключений фонтан і біжить просто по недокладеній мозаїці, що зображає золотокошу русалку. Валентин заскакує за нею, але втіачка не гає часу — вибирається з фонтана з боку Східної алеї, що веде до оглядового колеса. Валентин втрачає якихось кілька секунд, та вже за мить таки перегороджує їй дорогу. Мала різко змінює траєкторію — перестрибує через зелені клумби, націлившись на Північну алею, у кінці якої видніють тир і батути. Валентин без зусиль рівняється з нею, але секундний сумнів — хапати її за плечі? за руку? не за коси ж! — коштує йому чергового викрутаса. Дівчинка встигає чкурнути за кіоск «Морозиво» на майданчику між Північною і Західною алеями.

— Він не працює, — гукає Валентин. — Там нікого немає.

Оббігає кіоск — але від малої ані сліду. На жодній з трьох алеї її теж не видно. Чортихається. У момент, коли остаточно вирішує йти до Рудої-і-Злої, — чує шум зсередини кіоску. Прислуховується. Дзенькіт, шурхіт і гупання. Смикає кілька разів за ручку дверей — зачинено, а віконце запнуте ще з вересня.

— Відкривай! Виходь! Там немає морозива. Вже місяць як немає! Чуєш?

Шарудіння тихшає, але не припиняється. Валентин готується вибивати вхід ногою, проте уявляє, як мала стоїть там прямо за дверима — на тих куцях чотирьох квадратних метрах, — і зупиняється.

— Тря-ясця-я-я! Виходь, кажу!!!

Гостя кіоску замовкає. Валентин іще раз чортихається.

— Я буду тут стояти, поки не вийдеш! — пригрожує він. Чекає хвилину, а потім розвертається й тихцем вирушає до підсобки побіля Західної алеї.

Хмари над «Емоверою» за ранок уже встигли перетворитися зі срібних на антрацитові. Вітер влягається, ніби задоволений зробленою справою — він пригнав до парку зливу, і вона ось-ось прорветься на землю. У темряві комори, де давно треба замінити лампочку, Валентин навромацки шукає відмичку. Помічає, що в нього тремтять руки.

— Яку ти знову фігню зробив? — Всюдисущий Тоха, як завжди, заскочує зненацька.

— Що значить «знову»?

— Хіба ж не зробив? На лобі написано.

— Тобі дати в пику? — Валентин стискає у кулаці відмичку.

— Не знайде морозива і вийде, не переживай, — заспокоює його Тоха.

— То ти бачив малу?

— Я все бачу. Ти краще ось що мені скажи. Ти будеш її пити?

— Що?

— Пляшку вина, яка в тебе в куртці.

Зошит 3, сторінка 7

Естер боялась. Скільки себе пам'ятала, боялась. Дорослі робили купу дурниць, і їх вічно потрібно було витягати з халеп. Дорослі поводитись непередбачувано, і Естер навчилася бути до всього готовою. А постійно бути готовою — це постійно боятися. Естер звикла до цього відчуття. Без нього їй було б навіть дивно. Вона настільки звикла, що страх став нестрашний. Який тоді це взагалі страх? Інколи мама казала татові: «Дивись, до чого ти її довів!» — бо під час їхніх сварок у Естер, наче від холоду, цокотіли зуби. Батьки думали, що це їй кепсько, що вона ледь витримує, але насправді Естер тільки прикидалася. Насправді вона могла витримати абсолютно все. А робила так, бо це збивало дорослих із пантелику. Стривожені дорослі — слухняні й передбачувані. Правда, це не триває довго.

Естер боялась, скільки себе пам'ятала, але потім навчилася дихати. Ну, ми ж усі вміємо дихати від народження, що тут такого. Але коли медсестра у школі навчила її вдихати, рахуючи до семи, Естер відкрила для себе Кімнати. У них вона могла перечекати будь-яку небезпеку. Для Кімнат потрібні зачіпки, але Естер не буде розповідати, як саме це працює, бо це секрет. Вона зберігає його у своїй голові, куди ніхто не може залізти, хай як старається. Навіть професор Давид не може! Хоча корчить із себе розумного. Але він такий же дорослий, як і інші. А дорослим не можна довіряти. Їх треба рятувати від них самих.

Феліцитас

— Ти диви, як ми швидко її подужали.

— Треба було дві брати.

— Майя б помітила.

— Та вона і так помітить.

Валентин перекочує стопою порожню пляшку. Тілом розливаються знайомі теплі хвилі. З вершечка панорамних сходів добре видно Північну і Західну зони «Емовери». Мала досі не вийшла з кіоску «Морозиво».

— Я міг би вибити ногою, там не складно, — виправдовується Валентин, — але ну її... Хай сидить.

— Сиди і думай над своєю поведінкою. Дід казав, — додає Тоха.

— Ага!

— У кутку завжди добре думати.

— І дерти шпалери. У Діда вони на соплях трималися.

— Прямо як всі наші атракціони, — ние Тоха.

Валентин обводить поглядом парк. Стільки місця гуляє. Стільки всього можна зробити. Відчуває, як сверблять кінчики пальців.

— Показати Шефу план обертової водної гірки «Аквафорте»?

— Це той закручений у кілька кілець тунель, який ще й обертається на колесі? — уточнює Тоха.

— Ага. Тридцять метрів у висоту, швидкість ковзання — сорок кілометрів на годину.

— Та він не пойме. Тут все загниває, тікати треба.

Їхній діалог відомий обом наперед. Тоха скаже, що «Емовера» — діра. Валик заперечить, що тут купа потенціалу. Тоха пирхне, що Валика тут тримають за прибиральника. Валик підкреслить, що в нього майже диплом інженера. Тоха зухвало повторить слово «майже». І на цей момент вино розженеться їхніми судинами достатньо, щоб обидва припинили й задумалися про своє.

— Ва-алик... А я знаю, чого ти насправді хочеш на зиму лишитись.

— Не знаєш.

— Знаю.

— Мовчи! Що ти від мене хочеш? — огризається Валентин.

— Щоб ти...

— Здох?

— Зміг!

Асфальт під їхніми ногами вкривається цятками — небо таки розродилось дощем.

— Щоб ти з-зміг хоч щось у цьому житті. Я ж тобі поганого не бажаю. Скільки он років уже з-знайомі... — Тоха тягне приголосні, а це вірний знак того, що вино було кріпленим.

— Майже десять.

— От бачиш.

— Та я тіки за, — каже Валентин. — Аби Шеф... Короче... Знаєш шо! Піду по малу, відведу до Рудої і зразу ж заведу за роботу. Не треба мені оцей-во. Хай домовляється. Я знаю, що вона вміє не тіки своїми довгими віями кліпати.

Тоха вульгарно стогне, але Валик його вже не слухає. Підводиться і відчуває, що його трошки веде вправо. Дощ наростає. Контури цятки під ногами зливаються в мокру сірість. Взуття ковзає, погляд ковзає, у голові бринить приємна німота. Повторює собі план дій: відкрити відмичкою кіоск, схопити малу за руку, не відпускати, доки не приведе до Рудої-і-Злої. Навіть якщо треба буде тягнути по багнюці. Вичитати її: у парк до дванадцяти років без дорослих узагалі не пускають, і за цей вибрик їй тепер рік не дадуть кататися, навіть з групою, навіть з батьками.

Валентин наближається до кіоску, зсередини якого досі лунає шум.

— Я заходжу, — попереджає про всякий випадок. Кілька секунд чекає, а тоді двома впевненими рухами підчеплює замок відмичкою. Заходить.

Темрява його дивує. Поки Валик розгублено кліпає і наводить фокус — а випите вино в цьому зовсім не допомагає, — маленька крижана рука тягне його всередину. Дверцята за спиною захряскуються.

Коли очі нарешті звикають до мороку, Валентин уже починає ошелешене «ніху..!», але прикушує собі язика. Замість крихітного кіоску, він бачить перед собою круглу залу з панорамним екраном на

всі стіни. У центрі — два крісла: червоні, глибокі, з велетенськими підлокітниками. З-під них тягнуться рейки, що вливаються в заплутану систему схрещень і розгалужень, як на найбільших залізницях.

— Де ми?.. — Валентин очманіло озирається.

Темінь у залі змінюється початком першого «Індіани Джонса». Та, окрім знайомих кадрів гірського хребта вдалині й чоловічих фігур зі спини, Валик спостерігає те, чого раніше не бачив. Екран по колу захоплює набагато більше — дорогу позаду, перуанські джунглі довкола, птахів на гілках. Так, ніби він — на знімальному майданчику. Тепер стає зрозуміло, навіщо тут рухомі крісла. Кіно можна дивитися з усіх боків!

— Ти казав про останню частину «Індіани», але я пропоную спочатку передивитись усі попередні, — посміхається Естер. Її колосок остаточно розплетений, усі нігті — згризені. — Вітаю в Кімнаті Феліцитас! Сідай. — Вона вказує на дует червоних крісел.

— Феліцитас?

— Ти що, не знаєш латинських виразів? А на вигляд такий розумний. Феліцитас — блаженство.

— Мені б краще зараз латинської Фортуни — удачі, щоб робота була.

— Така Кімната в мене теж є! — Естер аж підстрибує на місці. — Але спочатку кіно. Сідай, кажу.

— Я завжди казав, що «Емовері» треба кінотеатр! А він тут весь час був?! — обурюється Валентин, слухняно влаштовуючись у кріслі — найзручнішому з усіх, на яких йому доводилося сидіти. Його потилиця впирається в пружну теплу обшивку, а спиною він відчуває приємну рельєфну випуклість, що тягнеться вздовж лінії хребта.

— Це не просто кінотеатр, а найкращий у світі кінотеатр! Джойстиком користуватись умієш? І бери морозиво! — Естер указує на руків'я, що стирчить із лівого підлокітника, і киває на вафельний ріжок у заглибленні правого. Щойно вона витягає смаколик, як автоматично вилазить наступний ріжок.

— Непогана система подачі, — киває Валентин.

— Це ти ще не бачив бездонні візки! У них узагалі є все.

Естер смикає джойстик, і її крісло їде колією до екрана, а тоді повертає по колу. Валентин запускає в рух власне сидіння — і прямує

за дівчинкою. Дорогою їм трапляються припарковані між коліями візки, щент набиті солодощами й напоями.

Індіана Джонс і Сатіпо саме заходять до печери — цю сцену Валентин знає напам'ять, але відома картинка займає лише частину стіни. Правіше він уже бачить насаджений на стріли скелет доктора Форрестала, який усього за хвилину вистрибне героям перед очі, а з іншого боку картинка фіксує землю, по якій повзуть десятки тарантулів.

— Коли я дивлюся фільми, мені завжди цікаво, що в цей час відбувається позаду героїв і збоку від них, — буденно каже Естер. — І попереду — знаєш, коли нам показують їхні здивовані обличчя, а ми ще не бачимо, на що вони там дивляться.

— Але це все неможливо... — хитає головою Валентин.

— Забудь, що ти знав про «Емоверу». Тут можливо все. Я краще знаю. Я — донька Шефа.

Валику аж дихання спирає.

— Ти... цей... Вибачай, що не хотів пускати тебе в парк. Могла б одразу сказати, хто ти така.

— Не парся! — всміхається Естер. — Будеш лимонад?

Вона витягає з бездонного візка дві прохолодні пляшки.

— То це твій батя, виходить, собі під землею кінокомплекс відбабахав? Хоча сходів я не помітив... Покажеш потім, як ми зайшли? Я йому, до речі, кілька атракціонів пропонував спланувати, — нервово совається Валентин. — Ти згадувала зіплайн. То він не проти, щоб ми провели зіплайн? Я йому план показував.

— Ти не переживай, а дивися фільм. Бачиш, буває інакше, — підморгує Естер.

— Що інакше?

Дівчинка не відповідає, захоплено стежачи за подіями на екрані. Валентин перехиляється через бильце крісла й розглядає механізм приєднання до рейок. Фотографує поглядом систему стрілочних переводів і обіцяє собі ввечері замалювати все з пам'яті в зошит і розібратися. У голові гуде. Так він розуміє, що вино вивітрюється. Заплющує очі. У внутрішній кишені куртки є мініатюрка віскі, яку він носить із собою про всяк випадок. Та краще б пива.

— Наступна сцена — із золотим ідолом. Його найкраще ось там лівіше видно. Поїдеш за мною? — Естер смикає його за рукав.

— Мені й тут добре, дякую.

Дівчинка віддаляється, і Валентин витирає спітнілі долоні об штанину. Перед тим як планувати подальші дії, треба привести себе до норми. Він занурює руку в продовольчі надра бездонного візка, пробиваючи шлях крізь гладенькі обгортки та шершавий картон, закопуючись по плече, аж до прохолоди. Десь тут — лимонад, але також і те, що йому потрібно, раз у таких візках «є все». Задоволено цокає язиком, торкнувшись округлої поверхні. Хапається за пиво і тягне його крізь шари солодоців на поверхню. Залпом випиває пів пляшки. Стає холодний і гіркуватий, міцний, як Валик любить. Гупання в голові уповільнюється. Крісло стає ще м'якшим — він може заприсягнутися, що рельєфна спинка надувається і здувається, мов супроводжуючи рухи його дихання. Тілом розливається впевненість.

Треба домовлятися про роботу. Треба, щоб мала замовила слівце перед батею. Тоді йому й допомога Рудої не знадобиться. Він просто прийде і поставить її перед фактом, що лишається на зиму, а вона тільки дивитиметься і кліпатиме. Як студентки археології перед Індіаною! У Валиковій фантазії сцена з Рудою розбивається на окремі уповільнені кадри. Кліп очима. Трусь волоссям. Цок язиком. Хай пояснить, чому не сказала йому про кінотеатр... Кліп очима. Трусь волоссям. Рудій не відмазатись... Цок язиком. Вона дивиться на нього сумно й незадоволено... Кліп очима. Її обличчя бліднішає... Трусь волоссям. Він пожартує, щоб викликати в неї посмішку... Але вона не розтулить вуст.

Тієї миті, коли на Індіану котиться кам'яна брила, картинка враз завмирає і блякне. У залі стає зовсім темно, якщо не зважати на світильники під стелею. Валентин задирає голову й усвідомлює, що це ніякі не світильники, а сузір'я, які повільно пливуть під куполом своїм небесним маршрутом.

— Та-дам! Сюрприз. У нас тут ще й планетарій, — дзвінко повідомляє Естер, під'їхавши на кріслі. — Бачиш Полярну зірку? А по різні боки — Кассіопея і Велика Ведмедиця. Я обожнюю розглядати зірки! Навіть більше, ніж дивитись фільми.

Валентин мугикає у відповідь. Естер насуплює брови, перехиляється через крісло й принохується.

— Де ти це взяв?

Від різкості її запитання Валентин аж смикається. Естер пальцем указує на напівпорожню пляшку пива, яку він притискає стегном до крісла. На обличчі дівчинки ніби змагаються за лідерство переляк і огида. Її верхня губа тремтить.

— Ну так... У бездонному візку! — відповідає Валентин.

Дівчинка вирячує на нього очі.

— Це неможливо. Поїхали.

— Та я ще недо...

— Поїхали! — гаркає вона дорослим тоном.

Тоді тягнеться по його пляшку й щосили жбурляє її вбік. Планетарій вимикається, і на екрані знову з'являється картинка кіно. Індіана тікає від кам'яної брили. Естер двічі повертає джойстик на підлокітнику Валикового крісла. Джойстик клацає і починає вібрувати.

— На рахунок три заплющиш очі, — каже вона.

— Що?

Його крісло починає рух. Валентин хапається за джойстик, але той не піддається. Крісло прискорюється. Він утискається в сидіння. Крісло змінює колію, змінює ще раз, крутить кола по центру зали, помітно розганяючись. Валентин озирається — і бачить, що Естер мчить у своєму кріслі просто за ним.

— Один! — кричить дівчинка.

Валентин зауважує, що траєкторія його колії прямує до екрана, на якому Індіана саме вибирається з печери і потрапляє в оточення.

— Два! — волає Естер. До екрана залишається п'ять метрів. Ще швидше! Валентин розуміє, що вистрибувати пізно. — ТРИ!

За пів метра до екрана він рефлекторно заплющує очі. Крісло не зупиняється.

Фортуна

Валентин не відчуває болю. Перехід крізь екран не залишає на ньому жодних синців. Коли він розплющує очі, бачить довкола звичний інтер'єр кіоску «Морозиво». Малий і запилений, без планетаріїв і кінотеатрів. На підлозі валяється відмичка, а під ногами хрустять розкидані вафельні стаканчики з розірваного пакета.

— Ми ж... врізались? — буркоче Валентин, тримаючись за голову.

Естер стоїть похнюплена й відсторонена.

— Тссє було... геніально! — Валик піднімає руки до стелі. Його язик заплітається. — Розззказуй, як ти тссє зробила. Де сссходи?

Дівчинка мовчить і важко дихає. Валентин заглядає в усі кути кіоска. Визирає на вулицю — там дощ і віддалений грім. Сьогодні вже точно ніяких груп. Окидає оком малу, оцінюючи, чи збрехала вона про крєвність із Шефом.

— Куди воно... ділоссссь? — запитує, гикаючи. — І чό ти викинула моє пиво?

— Бо так стають алкоголіками.

Естер дивиться на нього з відразою. Валентин регоче.

— І багато ти знаєш про алкоголіків?

— Мій тато п'є.

Валентин застібає посмішку, як змійку на штанах. До компромату на Шефа він не готовий, але треба подумати, як це можна буде використати пізніше.

— Пішли провітришся, — Естер підштовхує його до виходу з кіоску. Валентин піддається, бо відчуває, як по спині течуть цівки поту, а розпашіле обличчя пульсує. Кілька хвилин він ловить краплі дощу висолопленим язиком.

— А нащо ти пакет із вафлями порвала?

— Це зачіпка. Потім поясню. — Естер обводить його уважним поглядом, оцінюючи рівень сп'яніння. — У мене ще є трошки часу, поки мене не висмикнули. Ми можемо встигнути у Фортуну.

— Слухай... Мені не треба неприємностей. Твій... е-ем... батя знає, що ти тут? А про кінотеатр? Я просто на зиму...

— Знає, — відрізає Естер. — Мені здається, тобі сподобається Фортуна. Це суперова Кімната. Тільки там узагалі не можна пити.

— Я і не п'ю.

Естер заковчує очі й упевненим кроком іде в бік зали з ігровими автоматами. Гикавка Валентина нарешті остаточно спиняється.

— Чого я тебе раніше тут не бачив? Шеф ніколи не говорив, що в нього є діти. Правда, ми з ним хіба кількома фразами за пів року перекинулись. Він мене не дуже любить, бо думає, що я випендрююся. Хоча Сторож йому казав, що я не довчився, бо терміново треба були гроші мамі на операцію. Але я ще довчусь. Сторож мене добре знає. Він дружив з моїм покійним Дідом. Служили разом. Дід йому життя врятував, той ще соплук був, а Дід — командир взводу... А ти з Майєю знайома? А з донькою її? Ти тут, напевно, всіх знаєш. Слухай, твій батя на зиму операторів ніколи не лишає? Я розраховував...

— Ти дуже балакучий, коли напідпитку. Ми прийшли.

У залі пахне пилюкою і потом. Тут ніколи не провітрюють. Улітку сюди щодня приїздить група старшокласників з Міста — вони сидять до закриття. З них навіть не беруть плату за вхід в «Емоверу», бо вони й так просаджують усі кишенькові гроші на автоматах. Нині більшість машин стоїть вимкнена. Тільки в кутку світиться скляна коробка з краном, що навис над м'якими іграшками, а поруч блимає танцювальна платформа. Та Естер не дивиться на них. Натомість цілеспрямовано рушає до настільного футболу.

— Хочеш пограти? — запитує її Валентин, розчаровано озираючись. Це місце, на відміну від кінотеатру, він добре знає, і нічого цікавого в ньому немає. — Як же тут штиняє... Як я давно не грав...

— От якраз і зіграєш. І побачиш, що буває інакше, — хитро відповідає дівчинка й схиляється над ігровим столом з вісьмома рядами фігурок футболістів, розмальованих у форми двох кольорів — білу і синю.

Естер підпирає руками підборіддя і починає глибоко дихати.

— То ми будемо... — дратується Валентин.

— Не збивай. Я *надихую* тобі Фортуну. Кімната така.

Вона пожадно затягує повітря — мовби прагне всотати в себе його все. А видихає повільно й зі свистом, як крізь трубочку, цілячись при цьому в мініатюрних футболістів. Валентин уже шкодує, що не відвів її до Рудої-і-Злої, а поперся сюди. Надія, що дитина замовить слівце перед батьком, вислизає в надра її неадекватності. Естер робить ще кілька глибоких вдихів і видихів.

— Дивись! — киває у глибину зали, продовжуючи зосереджено дихати.

Валентин помічає, як ігрові автомати довкола прозорішають просто на очах. Спочатку вивітрюється хокейний стіл, потім — слоти, за ними — танцювальна платформа, стрілялки і кран з м'якими іграшками. Далі прозорішають стіни зали. Естер досі гучно дихає, а Валентин боїться навіть поворухнутися, щоб безумство дівчинки не накинulosь на нього, як дикий пес. У нього паморочиться в голові.

— Що це ти робиш? — шепоче він, нахилиючись до малої.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ